

sfîntire

corpul meu
e un penitenciar
al păsărilor

cînd găsesc întîmplător
un zid de carne
pe cerul lor
se răzbună
scot ciocurile prin epidermă
mănîncă
țipă

atunci oamenii mă acuză
că sunt taciturnă

dacă mi-aș închide rănile
cu *glitter scotch*
aș fi în trend

dar eu prefer să le las așa
fiindcă prin găurile pielii
vor scoate aripile
astfel voi fi și eu
un serafim multiplu

The Map

Și ce mai vrei de la mine?

Mărturisesc

am înfășurat florile în foi de țigări
și le-am aruncat în orașul înecat în gudron.

Mărturisesc

mi-am tăiat părul
și l-am ascuns în cărțile pe care apoi le-am
dat cadou

mi-am rupt unghiile
și le-am dat prietenelor

să aibă ce roade.

Mărturisesc

încă îmi număr vertebrele
înainte să intru în scara blocului,
de teamă să nu mă certe mama că
am pierdut vreuna.

Mărturisesc

creierul meu e o fosfenă continuă
în ochiul ciclopului care păzește orașul.

Mărturisesc

sunt un urcior spart
și prin spațiile intercostale curge

Dâmbovița subterană
neomogen.

Mărturisesc

nu pot să văd decât dacă
îmi acopăr fața cu ambele mâini.

Și mărturisesc

urăsc pasta corectoare
pe care o mănânc cu lingurița în fiecare
dimineață

aș vrea mai degrabă să fiu

o lampă bizară pe biroul Multinaționalei,
ca dosul pleoapelor mele

să fie tapetat permanent cu lumină.

Am mărturisit, poftim; acum

mă duc să cumpăr un bec,

să înscriu toate astea pe aripile unei molii
înainte de a se topi.

joc

jonglez cu mandarine

jonglezi cu sateliți

privirile jonglează centrifug

cu umeri decojiți

Nu nimic

Adolescența e o strângere din dinți.

Aproape am ajuns pe faleză,
deci mai bine îți explic acum regulile jocului:
ți-am adus culegerea asta
și o să ai la dispoziție o bătaie de val
ca să calculezi viteza v_0 la aruncarea
inimii tale.

Am cumpărat-o de două ori din greșeală (ironic, nu crezi?)
și pe a mea n-am deschis-o niciodată.

Pretext să ne așezăm față în față la o distanță rezonabilă
și să aruncăm la coșul
pieptului celuilalt.

Atenție, jocul nu se poate repeta,
fiindcă din inimă cresc alge
până să o cureți de nisip.

Și mai trebuie să se arunce simultan.

Fără inimă poți să o duci,
dar nimeni n-a supraviețuit cu două.

Atârnă-mi ancore de lobii urechilor acum,
cât te mai cred,
deschide-mi punctul de vedere.

Eu nu știu dacă voi nimeri...

— Ai spus ceva?

(*Denial,*
have a seat.)

— Nu, nimic.

furnal

e teribil de cald în casa asta
ce-o să te faci când o să fii
mare o să pricep în sfârșit
sfârșit că oamenii nu sunt buni
prin alegere
de când am căutat pe net
drugs for memory loss
și am găsit fu
ri
a
mă simt proaspăt ieșită dintre
două paranteze calde învăluitoare
o pernă trasă peste urechile nedezvoltate
ale unui pui de pisică dormind
sub o rindea
sunt o pată pe fila anterioară
obținută prin presare
pentru că cerneala e prea proaspătă proaspătă
prea prea
prea
țip în alb